

900 упражнения за професионална комуникация	Педагогически указания	D3 / 33
<i>Основна задача</i>	D : РЕАЛИЗИРАНЕ НА ПИСМЕНО СЪОБЩЕНИЕ	
<i>Степен на трудност</i>	3	
<i>Следваща задача</i>	3 Съставете съобщение	
<i>Оперативна задача</i>	3 Резюмирайте текст.	
<i>Преди това е необходимо</i>	<ul style="list-style-type: none"> - Разберете съдържанието и структурата на текста. - Да могат да се пишат прости и сложни изречения. 	
<i>Брой упражнения</i>	4	
<i>Обобщителни упражнения</i>	D3 / 33 – 1.5	
<i>Евентуални забележки</i>	<ul style="list-style-type: none"> - В случай на трудност, вижте C2/31 и D2/34. - Скечът от D3/33-1.4 може да бъде изигран, ако работата е зивършена групово. - Текстът от D3/33-1.5 също може да предизвика импровизация. - Текстовете от D3/33-1.4 и D3/33-1.5, които са предоставени с любезното разрешение на автора им, могат да бъдат използвани в изключителните случаи на тези модели. 	

Лалетата на Амстердам ?

Лалетата са от семейството на лилиите. Противно на това, което смятат много хора, лалетата изобщо не произлизат от Холандия.

Лалетата всъщност идват от Централна Азия. Името « Tuliband » означава на турски тюрбан, защото цветете наподобява тюрбан. Идвайки от Турция, лалето достига през 17 век във Виена. Един градинар в кралския двор на Виена Шарл де л'Еклюз, тогава го кръстил в университет на Лейден в Северозападна Европа. Той занесал любимото си цвете.

Лалето бързо е станало модерно международно цвете и се е разпространявало в цяла Европа. Днес сортовете лалета наброяват почти 150 различни вида и повече от 80% лалета са култивирани от холандците.

Как да резюмираме този текст ?

Първо определяме най- важните моменти в дадения текст. После се обединяват, за да се създаде нов текст, който е кратък и който дава цялостна представа.

В текста може да се отбележат най- важните моменти.

↓
Резюме :

Лалетата не произлизат от Холандия, а от Турция. Цвета на лалето наподобява тюрбан, ето защо турското име на лалето е « Tuliband ». През 17 век, отива от Австрия в Северозападна Европа. Днес 80 % от лалетата се отглеждат в Северозападна Европа.

900 упражнения за професионална комуникация	Упражнение	D3 / 33 - 1.2
		Eval. :

Кучетата и инвалидите

Ранен в инцидент с кола преди 12 години, Жилбер от тогава живее във инвалиден стол. Жак, лабрадор, му е променил живота. Когато телефона звънне...Жак... Jack вдига и носи слушалката на своя стопанин. Може да отваря шкафовете за собственика си, ходи да му взема неща и лае при команда, за да повика помощ. Да не говорим за обичка която изпитва към Гилбер. И обратно ! На улицата хората общуват по- лесно с Жилбер, благодарение на кучето му. Той служи за връзка с обществото и това също е много важно за Жилбер.

Кучетата, интелигентни и търпеливи животни, често са оставени да се грижат за стопаните си....не не без значение как! За да бъде наистина полезна връзката между инвалид и кучето му, животното трябва първо да е преминало специално обучение. Там до 16 месечна възраст, свиква да бъде спосно, общително с всички и да отговаря на определени заповеди. Специалното обучение има за цел да дресира кучето навсякъде в града, на село, на обществени места, в магазините, за да го привикне към всички звуци. Ако не изпитва страх през това време, няма да има странно държание когато в бъдеще е със собственика си.

Очевидно ,не е лесно, след почти една година и половина, да изпратиш куче, към което са се прибързали хората, които са го обучавали. Но те са длъжни да го изпратят...И когато после видят забележителните отношения между кучето и инвалида, това действа много мотивиращо за обучение на друго куче, обяснява млада жена, която обучава кучета.

Но едно куче не може да отиде от школата при своя бъдещ собственик без да е имало практика с наученото в школата. По време на шест месеца, то работи с учителите си и учи всички специфични заповеди (петнадесетина като цяло) и как да помага на инвалиди. Бъдещият собственик също трябва да премине през обучение в школата, за да се научи да живее с бъдещото си куче. И накрая школата е тази, която носи кучето на собственика му. Това винаги е много вълнуващ момент.

Всеки може да стане учител в школата. Достатъчно е да разполагате с малко време, да обичате кучетата и да искате да помогнете. А тази помощ никак не е незначителна.

Резюмирайте текста

Сравнете с примерната поправка D3/33-1.2

Кучетата и инвалидите

Ранен в инцидент с кола преди 12 години, Жилбер от тогава живее във инвалиден стол. Жак, лабрадор, му е променил живота. Когато телефона звънне...Жаке... Jack вдига и носи слушалката на своя стопанин. Може да отваря шкафовете за собственика си, ходи да му взема неща и лае при команда, за да повика помощ. Да не говорим за обичка която изпитва към Гилбер. И обратно ! На улицата хората общуват по- лесно с Жилбер, благодарение на кучето му. Той служи за връзка с обществото и това също е много важно за Жилбер.

Кучетата, интелигентни и търпеливи животни, често са оставени да се грижат за стопаните си...не без значение как! За да бъде наистина полезна връзката между инвалид и кучето му, животното трябва първо да е преминало специално обучение. Там до 16 месечна възраст, свиква да бъде спосно, общително с всички и да отговаря на определени заповеди. Специалното обучение има за цел да дресира кучето навсякъде в града, на село, на обществени места, в магазините, за да го привикне към всички звуци. Ако не изпитва страх през това време, няма да има странно държание когато в бъдеще е със собственика си.

Очевидно ,не е лесно, след почти една година и половина, да изпратиш куче, към което са се прибързали хората, които са го обучавали. Но те са длъжни да го изпратят...И когато после видят забележителните отношения между кучето и инвалида, това действа много мотивиращо за обучение на друго куче, обяснява млада жена, която обучава кучета.

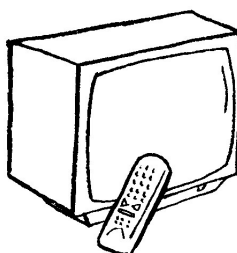
Но едно куче не може да отиде от школата при своя бъдещ собственик без да е имало практика с наученото в школата. По време на шест месеца, то работи с учителите си и учи всички специфични заповеди (петнадесетина като цяло) и как да помага на инвалиди. Бъдещият собственик също трябва да премине през обучение в школата, за да се научи да живее с бъдещото си куче. И накрая школата е тази, която носи кучето на собственика му. Това винаги е много вълнуващ момент.

Всеки може да стане учител в школата. Достатъчно е да разполагате с малко време, да обичате кучетата и да искате да помогнете. А тази помощ никак не е незначителна.

Резюме :

Кучетата са специално подготвени, за да помагат на инвалиди всеки ден в техният живот, като например им носят неща. Кучетата първо са обучени в школа до 16 месечна възраст. Те се учат да се подчиняват на дадени заповеди и да привикват с тълпи и с шумове. После минават практика от шест месеца в специализиран център. Там, те се обучават за техните бъдещи собственици на петнадесетина заповеди, за да помагат да инвалида. Бъдещият собственик също на края идва, за да се научи да живее с кучето преди да му го дадат.

Примомнете си филм, който сте харесали много.
Резюмирайте филма в максимум две изречения.
Действието трябва да е разбираемо за някой, който не е гледал филма.

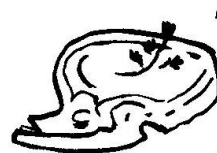
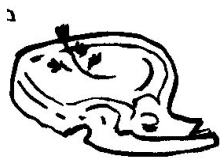

Вашето резюме:

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

Работа Покажете вашата на преподавателя:

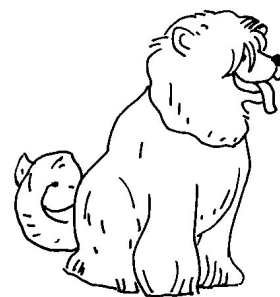
900 упражнения за професионална комуникация	Упражнение	D3 / 33 - 1.4 <i>Eval.:</i>
---	------------	--------------------------------

Котлетите

Скеч : 4 души : господин, жена, сервитьорка и сервитьор

Двойка с голямо куче влиза в изискан ресторант...идва една сервитьорка :

Сервитьорката : Двама ли сте?

Жената : Трима ! С кучето.

Сервитьорката : Ах, да видим къде мога да ви настаня.

Жената : Там ! Тами голяма маса е много по подходяща.

Съпругът: Но скъпа, това е маса за 6 човека...

Жената : Да, само ! И кучето ще бъде под масата. Нали Тити?

Тити, кучето нищо не казва и отида да си легне под масата.

Съпругът: Какво ще си поръчаш ? Специалитетът ?

Жената : Не, твърде много е. Ще взема риба със зеленчуци.

Съпругът : А добре. Аз ще си поръчам котлети

Жената : Котлети, много е мазно. Лошо е за черния ти дроб.

Съпругът: Да, но аз много обичам котлети...Само този път...
И може би малък аперитиф преди това ...

Жената : Без аперитиф ! Мисли за черния си дроб !

Съпругът: Тогава половин бутилка червено вино... или бяло, за да върви с рибата ти?

Жената : Келнер ! Минерална вода моля ви. Голяма бутилка !

Сервитьорът носи бутилка минерална вода и две ястия. В красива тенджерка има 6 котлети. Сервира 2 с картофи за господина. Ригите две остават в топката тенджерка. Той слага чинията с риба пред жената. Късчета риба плуват в супа с няколко зеленчука на дъното...

Жената : Каква е тази супа ? Не съм поръчвала супа !

Продължението на скеча е на следващата страница.

Жената все пак изяжда рибената супа, а господина двете котлети. Идва сервитьорката с красива тенджерка.

Сервитьорката: Да сервирам ли другите две котлети господине ?

Мъжът : Не благодаря. Вече не съм гладен.

Жената : Какво! Ами кучето тогава? Забрави ли го ?

Мъжът : А...наистина, жена ми обеща на кучето част от месото.

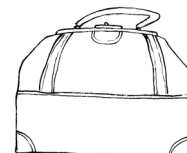
Може ли да завиете останалите котлети в чантичка ?Ще му ги дадем тази вечер за вечеря.

Сервитьорката : Разбира се господине. Идвам веднага.

Жената : Ще оставим котлетите тук ! А нашата вечеря ! Знаеш, че не ти готвиш !

Сервитьорката идва с котлетите, опаковани в пластмасова чантичка.

Жената благодари и слага котлетите в чантата си, която е на земята. Малко след това идва сервитьорът и друга тенджерка.

Келнерът : Да ви сервирам ли последните две котлети господине ?

Мъжът (много изненадан) Ох...Не благодаря. Ядох достатъчно !

Келнерът : А на вас госпожо ? Един котлет ?

Жената : Ами да! Бих искала ! Сложете ми и двата !

Сервитьорът се обръща и разбира, че котлетите са за съседната маса.

Сервитьорът :Ох! Обърках се ! Тези котлети за са други ! Хората от съседната маса ! la table voisine ! Излъгах се !

Жената : И таз добра !

Мъжът : Спомни си, скъпа, нашите котлети са в твоята чанта, за вечеря....

Жената : Разбира се, че си спомням ! Но би могло да има още от тях !

Жената се навежда и поглежда в чантата си. Котлетите вече не са там ! Пластмасовата чантичка, разкъсана и празна, стоеше на земята до кучето, което спеше.

Жената : Знаеш ли къде са котлетите, Анри ?

Мъжът : В чантта ти ?

Жената : Не. В стомаха на кучето !

Котлетите

Скеч :   **4 души :** господин, жена, сервитьорка и сервитьор

Резюме :

Дойка с голямо куче взема маса в ресторант. Мъжът иска да яде хубави неща, но жена му строго му напомня за диетата му. Той избира котлети и изяде две от тях. Другите две, бидейки на топло в тенджерата, са предложени от сервитьорът да ги сервира. Когато той отказва, жена му ги взема за вечеря на кучето. Всъщност тя иска те да вечерят с тях. Друг сервитьор им предлага други две котлети. Неочаквана ситуация ! Жената отново иска да ги вземе, за да обогати вечерята. Но в момента, в който им сервират, сервитьорът си дава сметка, че те са за другата маса до тази ! Извинява се, но жената е много недоволна. Тя се навежда към чантата си. Котлетите вече не са там. Кучето, чакащо обещаното му, се е обслужило само !

**Нещо обещано,
Вече е изпълнено**

900 упражнения за професионална комуникация	Обобщаващо упражнение	D3 / 33 - 1.5 Eval.:
--	----------------------------------	---------------------------------------

**Ето истинска история, разказана от Доминик,
редовна клиентка на парижки супермаркет...**

Дините

Събота сутрин. Супермаркетът е пълен с хора. Затруднена съм като минавам в различните секции. Още веднъж поглеждам списъка си. Дина...само, пред планина съм от тези огромни плодове с форма на топка за ръгби. Приближавам се. Вземам една хубава зелена диня, подушвам я (няма мирис), натискам я (много е твърда, това добре ли е?). Нищо не разбирам от дини !

Тогава една възрастна жена ме приближава и ми казва : « Добре ли са озрели или не ? » Показвам и моето незнание : не разбирам нищо « Трябва да разрежем една! » ми каза жената със сигурност. Добре, но как ? Тя не се поколеба да потърси чисто нов трион, от секцията за ремонт, в дъното на магазина... « Ако динята е все още розова всяка от нас ще купи по половина » каза тя е заключение. И с заповеден жест ме изпрати да търся триона.

Колебаех се...За какво ! Накрая отидох от секцията за инструменти. Намерих в голяма сандък двайсестина големи триона, всичките еднакви. Върнах се, направо там, непоколебимо с инструмента.

« А ! Възкликна възрастната жена, ето какво ни трябва ! Давайте, срежете я » Въоръжена с трион, който беше дълаг половин метър, започнах да режа синята на две части, почти еднакви. Лепкавият сок започна да изтича върху подложката на дините. На края, огромният плод се отвори на две. Дискретно оставих триона на земята. Жената имаше недоволен вид, гледа сърцевината на плода и казва : « Не, по-добре ще си взема грозде. ! »

Много засрамена от действието си върху динята, аз я затварям и отново я слагам между две други, които я затискат. Изтеглям се с невинен вид. В този момент, един господин, също доста възрастен, се насочва към дините и като неустойимо привлечен, забелязва единствената, която не трябва да пипа. Тази същата се разтваря ведната в ръцете на господина, който отскача на зад, изненадан и стреснат. Това рязко отдръпване, предизвиква падането на двете части на динята, които повличат след себе си една дузина други дини на земята под погледа на изумената тълпа. Те започват да се търкалят през краката на клиентите.

Бързо отправяйки се към първата свободна каса, плащам само едно кафе, единственото купено нещо от списъка ми с 20 неща. Изчезнах по улицата възможно най-бързо, едновременно засрамена и развеселена от инцидента. Само се надявам някоя камера за сигурност да не е заснела тази сцена !

Сега разкажете тази история в десетина реда.

СРАВНЕТЕ С ПРИМЕРНАТА ПОПРАВКА D3/33-1.5

Дините

Събота сутрин. Супермаркетът е пълен с хора. Затруднена съм като минавам в различните секции. Още веднъж поглеждам списъка си. Дина...само, пред планина съм от тези огромни плодове с форма на топка за ръгби. Приближавам се. Вземам една хубаха зелена диня, подушвам я (няма мирис), натискам я (много е твърда, това добре ли е?). Нищо не разбирам от дини !

Тогава една възрастна жена ме приближава и ми казва : « Добре ли са озрели или не ? » Показвам и моето незнание : не разбирам нищо « Трябва да разрежем една! » ми каза жената със сигурност. Добре, но как ? Тя не се поколеба да потърси чисто нов трион, от секцията за ремонт, в дъното на магазина... « Ако динята е все още розова всяка от нас ще купи по половина » каза тя е заключение. И с заповеден жест ме изпрати да търся триона.

Колебаех се...За какво ! Накрая отидох от секцията за инструменти. Намерих в голяма сандък двайсетина големи триона, всичките еднакви. Върнах се, направо там, непоколебимо с инструмента.

« А ! Възкликна възрастната жена, ето какво ни трябва ! Давайте, срежете я » Въоръжена с трион, който беше дълъг половин метър, започнах да режа синята на две части, почти еднакви. Лепкавият сок започна да изтича върху подложката на дините. На края, огромният плод се отвори на две. Дискретно оставих триона на земята. Жената имаше недоволен вид, гледа сърцевината на плода и казва : «Не, по-добре ще си взема грозде. ! »

Много засрамена от действието си върху динята, аз я затварям и отново я слагам между две други, които я затискат. Изтеглям се с невинен вид. В този момент, един господин, също доста възрастен, се насочва към дините и като неустойимо привлечен, забелязва единствената, която не трябва да пипа. Тази същата се разтваря ведната в ръцете на господина, който отскача на зад, изненадан и стреснат. Това рязко отдръпване, предизвиква падането на двете части на динята, които повличат след себе си една дузина други дини на земята под погледа на изумената тълпа. Те започват да се търкалят през краката на клиентите.

Бързо отправяйки се към първата свободна каса, плащам само едно кафе, единственото купено нещо от списъка ми с 20 неща. Изчезнах по улицата възможно най- бързо, едновременно засрамена и развесенела от инцидента. Само се надявам някоя камера за сигурност да не е заснела тази сцена !

Резюме :

Събота в супермаркета. Доминик търси озряла диня. Трябва да я разреже, за да е сигурно, й казва една възрастна жена, е заповед да отиде и да вземе трион от секцията за ремонт. На връщане, Доминик срязва динята на две еднакви части. Жената тогава заявява, че предпочита да си купи грозде. Доминик оставя триона на земята, връща обратно плода и се отдалечава. Възрастен господин скоро отива там. Като привлечен, той взема точно разрязаната диня, която внезапно се отваря и пада на земята като повлича десетина други дини, които се търкулват из краката на клиентите.

Доминик плаща покупките си на касата и излиза от магазина като се надява, че не са я заснели камерите за сигурност...